

của chủ nghĩa dân tộc. Ở Anh, thủ phạm chính là người theo cánh tả David Lloyd George; ở Mỹ là Đảng Dân chủ do Woodrow Wilson lãnh đạo; ở Pháp là cựu chiến binh Công xã Clemenceau; và ở Nga là chế độ "cộng hòa tiến bộ" của Alexander Kerensky. Những người khao khát hòa bình là các vị vua đội vương miện, Giáo hoàng và – phải thẳng thắn thừa nhận – đại diện của giai cấp công nhân, những người đã cố gắng nhóm họp tại Stockholm.

Tuy nhiên, rõ ràng là ở Nga, sự sụp đổ của nền quân chủ vào tháng 3 năm 1917 đã phá hủy trung tâm và đối tượng của mọi sự trung thành. Việc ổn định đất nước trên một lập trường trung dung (*juste milieu*), một vị trí ở giữa con đường, là điều không thể. Sự đối lập về hiệu quả chống lại những người Cộng sản chiến thắng chỉ đến từ phe cánh hữu và những người Vô chính phủ. Một chuỗi các cuộc nội chiến (1918–1920) diễn ra sau đó được tiến hành trên cơ sở quân sự hơn là cơ sở cách mạng. Từ những cuộc chiến này, những người Cộng sản đã vươn lên thành kẻ chiến thắng không chỉ vì họ nắm giữ trung tâm mạng lưới đường sắt nước Nga, mà còn vì họ có được sự ủng hộ của giai cấp nông dân – những người đã hoàn toàn bị mê hoặc bởi giấc mơ có thêm đất đai.

Cuộc phân chia đất đai lớn đầu tiên đã diễn ra sau khi giải phóng nông nô, khi đất đai được phân bổ dưới hình thức *mir* cho toàn bộ các cộng đồng. *Mir* là một sự thất bại hoàn toàn, vì vậy Stolypin, Bộ trưởng Bộ Nội vụ và sau đó là Thủ tướng, đã quyết định chia nhỏ đất đai của *mir* và trao vĩnh viễn cho các chủ sở hữu cá nhân, điều này đã chấm dứt các nạn đói định kỳ. Ông đã lên kế hoạch phân chia thêm các đại điền trang (*latifundia*) sao cho đến năm 1930, các đại điền chủ sẽ không còn nắm giữ quá 11% đất canh tác. (Họ chỉ nắm giữ nhỉnh hơn 22% một chút vào năm 1916). Trong khi những nông dân tiết kiệm giờ đây vươn lên tiến bộ, thì những kẻ lười biếng lại bán mảnh đất của mình cho những người tham vọng hơn, cái gọi là những *kulak* (phú nông). Vì tham vọng không được coi là một đức tính lớn ở Nga, những người *kulak* nhìn chung đã trở thành đối tượng bị ghét bỏ.

Những người Cộng sản hứa sẽ chia nhỏ tất cả các điền trang không thuộc sở hữu của nông dân. Kết quả là sự phục tùng khá phổ biến của giai cấp nông dân đối với những người cộng sản. (Điều này ít đúng hơn ở Ukraine hoặc ở các vùng Cossack-Don và Kuban.) Phe "Bạch vệ" đã chiến đấu trong một cuộc chiến cầm chắc thất bại vì binh lính (thực chất hầu như tất cả đều là nông dân và con em nông dân) đã đào tẩu sang Hồng quân – lực lượng đã hứa hẹn trao đất đai cho họ. Sau sự sụp đổ của các đội quân Bạch vệ (vốn có một số tiểu đoàn chỉ bao gồm sĩ quan và hạ sĩ quan), nông dân đã không